

WATERMELON SLIM – RINGERS

Eén van onze favoriete artiesten is Watermelon Slim. De man behoeft geen intro meer, zijn voorgeschiedenis is genoegzaam gekend. Een aantal fans is bij zijn vorige release "Escape From The Chicken Coop" afgehaakt omdat de brave man een bocht van meer dan 90° had gemaakt en was afgestapt van zijn (uitstekende) bluesverleden. Voor ondergetekende echter gaf dit dan weer blijk van Slim's onwaarschijnlijk veelzijdige talent. Het album werd bij ons meer dan grijs gedraaid ([*zie recensie*](#)) en dat zal met deze "Ringers" niet anders zijn.

Dit is vrijwel puur countrymuziek maar de man blijft garant staan voor (top)kwaliteit. Slim verzamelde rond zich zowat het kruim van Nashville-muzikanten en liet het geheel produceren door de geweldige Miles Wilkinson. Door zijn unieke zelfrelativerende kijk op de (muziek)wereld is dit alweer een briljant schijfje geworden. Opgedragen aan zijn, begin dit jaar, overleden vriend en schrijver Howard Zinn, wordt er afgetrapt met het honky tonk nummer "Good Old Boys Never Change". Je bent direct mee met 's mans bedoeling en opzet van dit album. Hij slaagt er met zijn inmiddels bekende lispelende zang een stevige cover af te leveren op het hierna volgende "Tight Fittin' Jeans", sorry Conway Twitty's maar Slim's versie komt net iets geloofwaardiger over.

De akoestische slide wordt bovengehaald op "Truck Drivin Buddy" en hij laat die zo treffend janken op de bijhorende tekst, het gevoel van iedere trucker ver weg van huis, de geliefde missend, tranen latend, eenzaam bij de jukebox, magistraal werk van Slim ! De man speelt vanuit het hart en dat maakt hem zo uniek. Het bluesy "He Went To Paris" van Jimmy Buffet wordt aangrijpend gebracht net zoals "If There Is Any Heaven" je bij de eerste beluistering al koude rillingen bezorgt. En wie de moeite neemt om zijn woordspelingen op de rock getinte "No Way To Reach Nirvana" onder de loep te nemen, kan niet anders dan diepe bewondering voor de man te koesteren. "Zelfmoord is geen manier om Nirvana te bereiken" zingt Slim en daar hoeft geen tekening bij.

De schrijnende ballad "Please Take This Cup" (over de gevolgen van alcoholmisbruik) is een ander voorbeeld van zijn bijzondere (en door ons gewaardeerde) aandacht voor zinvolle teksten, neem daarbij nog zijn doordacht harmonicaspel en zijn verhalende, tandeloze, manier van zingen en je hebt een moeilijk in karaats uit te drukken song.

De minst indrukwekkende song op dit album is "The End Of The Line" een soort can country-rocker over het einde van de Amerikaanse spoorwegen. Gelukkig herpakt hij zich direct daarna met de plakker "Cowboys Are Common As Sin", je voelt je zo in de saloon zitten. Of de sublieme Moe Bandy cover "Soft Lights And Hard Country Music" met Paul Franlin uitstekend op de steel gitaar. Vrijwel puur countrymuziek schreven wij bij het begin van deze recensie maar zijn roots verloochent hij toch nooit, getuige het fantastische bluesnummer "I Appreciate That" met alweer zijn indrukwekkend harmonicaspel. Een melancholisch tweeluik met een scheut R & B en wat country-balladrock op het ronduit briljante "Living With A Lie" gaan de afsluiter "Letter To Stoney" vooraf, een honky tonk rocker om de cirkel rond te maken.

Het geniale warhoofd komt op 28 augustus naar (Ge)Varenwinkelfestival in Herselt. Benieuwd wat hij daar zal brengen maar dat het kwaliteit zal zijn daar twifelen we niet aan. Mis die man niet en kan je er om één of andere reden toch niet bij zijn schaf dan dit album zonder aarzelen aan.

Bluesyluc

www.rootstime.be